

Sygn. akt: III U 502/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2015r. w O.

sprawy z odwołania T. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę socjalną

na skutek odwołania T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 23.04.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23.04.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił T. G. prawa do renty socjalnej.

T. G. wniósł odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że nie zgadza się z decyzją ZUS, gdyż w dalszym ciągu jest całkowicie niezdolny do pracy.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła u T. G. całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. G. urodził się w dniu (...) Ukończył szkołę podstawową, a następnie w latach 2000-2004r. był uczniem Liceum Ogólnokształcącego w P.. W okresie od 1.10.2004r. 30.09.2007r. studiował w Wyższej Szkole Administracji Publicznej na kierunku (...) Porządku Publicznego, uzyskał tytuł licencjata.

Decyzją z dnia 14.02.2007r. (...) Oddział w P. przyznał T. G. prawo do renty socjalnej na okres od 1.10.2006r. do 28.02.2009r. Uprawnienia do renty, kolejnymi decyzjami ZUS były przedłużane, ostatnio decyzją z dnia 16.03.2012r. do 28.02.2014r.

W dniu 6.02.2014r. T. G. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. Inspektorat w P. z wnioskiem o ustalenie jego uprawnień do renty socjalnej na dalszy okres. W związku z tym został skierowany na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 4.03.2014r. nie stwierdził u niego całkowitej niezdolności do pracy. Z uwagi na wniesiony sprzeciw - sprawa została przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 14.04.2014r. stwierdziła, że T. G. nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Wobec powyższego Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżoną decyzją z dnia 23.04.2014r. odmówił T. G. prawa do renty socjalnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. G. od decyzji z dnia 23.04.2014r. jest niezasadne i nie zostało uwzględnione.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27.06.2003 r. o rencie socjalnej (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r., poz. 982 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), stanowiący, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3).

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który z mocy art. 15 ustawy o rencie socjalnej stosuje się odpowiednio, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu osiemnastu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania T. G. zależna była od wykazania, że w dalszym ciągu jest on całkowicie niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w okresach wskazanych w art. 4 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o rencie socjalnej.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii T. P. oraz psychiatrii J. P.. Po przeprowadzeniu wywiadu z T. G., jego zbadaniu oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską dotyczącą jego stanu zdrowia biegła neurolog rozpoznała u odwołującego padaczkę napady rzadkie i stwierdziła, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy. W uzasadnieniu opinii biegła neurolog wskazała, że aktualny stopień nasilenia schorzeń odwołującego nie narusza sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy. Biegła podała, że podawane skargi wymagają systematycznego leczenia. Napady są rzadkie 1-2 razy w miesiącu. Badanie TK głowy z 2013r. bez patologii. Biegła podkreśliła, że z dokumentacji lekarskiej wynika, że napad prowokuje wypicie alkoholu. Biegła nadmieniła, że badany nie może wykonywać pracy na wysokości, z maszynami w ruchu

przy zbiornikach wodnych, z elektrycznością i nie może prowadzić pojazdów mechanicznych, jednakże aktualne zaawansowanie schorzenia nie narusza sprawności organizmu, które dawałoby podstawę do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy (vide opinia k. 13-14 a. s.).

Biegła sądowa z zakresu psychiatrii J. P., po przeprowadzeniu wywiadu z T. G., jego zbadaniu oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską dotyczącą stanu jego zdrowia orzekła, że jego stan psychiczny jest prawidłowy i nie powoduje niezdolności do pracy zarobkowej. W uzasadnieniu opinii biegła psychiatra stwierdziła, że odwołujący nigdy nie leczył się psychiatrycznie, nie korzystał też z pomocy psychologicznej. W obecnym stanie zdrowia nie stwierdzono u odwołującego choroby psychicznej ani żadnych zaburzeń psychicznych. W ocenie klinicznej intelektualnie jest sprawny i brak jest aktualnie podstaw do rozpoznania uzależnienia od alkoholu (vide opinia k.30-31 a. s.).

Do powyższej opinii żadna ze stron nie złożyła zastrzeżeń.

Sąd podzielił w pełni wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych powołanych do wydania opinii w przedmiotowej sprawie. Podkreślić należy, że wydane one zostały przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwołującego jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwołującego. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opiniach obu zespołu biegłych są rzeczowe, spójne i logiczne. Biegli ci, wydali opinie, poparte logiczną argumentacją, z których wynika, że aktualny stan zdrowia odwołującego nie czyni go całkowicie niezdolnym do pracy.

Na marginesie powyższych rozważań, odnosząc się do złożonego przez odwołującego orzeczenia o ustaleniu znacznego stopnia niepełnosprawności wskazać należy, że brak jest podstaw do utożsamiania pojęć prawnych „niezdolności do pracy” i „niepełnosprawności”, skoro każde z tych pojęć posiada odmienną definicję legalną. Orzekanie w sprawie ustalenia stopnia niezdolności do pracy oraz w sprawie ustalenia stopnia niepełnosprawności należą do innych organów i stanowić mają konieczną przesłankę prawną dla ustalenia prawa do korzystania z różnego rodzaju świadczeń lub uprawnień. Definicja prawna pojęcia „niepełnosprawności” ujęta została szerzej, aniżeli definicja prawna pojęcia „niezdolności do pracy”. W konsekwencji, każda osoba, która uzyskała orzeczenie „o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy” jest uznawana równocześnie za „osobę niepełnosprawną”, ale nie każda osoba „niepełnosprawna” staje się automatycznie „osobą niezdolną do pracy” (tak SN w postanowieniu z dnia 11.03.2008r. I UK 286/07, SN w wyroku z dnia 20.08.2003r., II UK 386/02).

Sąd na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. oddalił wniosek dowodowy odwołującego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków zgłoszony w odwołaniu uznając, że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione. Zasadniczą okolicznością, którą Sąd był zobowiązany ustalić w przedmiotowym postępowaniu było to czy odwołujący jest aktualnie osobą całkowicie niezdolną do pracy. Nie budzi żadnych wątpliwości, że okoliczność ta mogła zostać wyjaśniona tylko poprzez powołanie biegłych mających wiadomości specjalne. Biegli oceniając kwestie zdolności T. G. do pracy opierali się nie tylko na zgromadzonej w aktach dokumentacji medycznej, ale również na badaniu podmiotowo – przedmiotowym i wywiadzie przeprowadzonym z odwołującym. W takim stanie rzeczy uznać należało, że skoro Sąd sporne okoliczności wyjaśnił w oparciu o opinię biegłych, bezcelowe było dopuszczanie w tym zakresie dowodu z zeznań świadków.

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie T. G. od decyzji ZUS z dnia 23.04.2014r., gdyż jest ona zasadna i odpowiada prawu.